

#1
2021

antifascistisk
forum

ISSN: 2245-4195

Antifascistisk Forum
nr. 1, 2021

Ansvarshavende redaktion:

Albert Scherfig & Emil Olsen

Øvrige redaktion:

Annette Mørk (Formand Horsørød-Stutthof foreningen),

Flemming Hybert, Jan Mathisen & Klaus Fink

© Antifascistisk Forum,
forfatterne og illustratorerne

Korrektur: *Asger Jeppesen*

Layout: *Albert Scherfig*

Arkivfotos: *Nationalmuseet*

Artiklerne er sat med *Sabon*, som blev
tegnet af antifascisten Jan Tschichold.

1. udgave 1. oplag, 300 eks.

Tryk: Tarm Bogtryk

Printed in Denmark 2021

ISSN: 2245-4195

Abonnement:

Antifascistisk Forum udkommer tre gange om året, vores
abonnementpris er solidarisk

Send din adresse til mail@hybert.dk

overfør 300 eller 600 kroner til konto: 5332 0244920

Send en artikel eller et brev til Antifascistisk Forum:

murerolsen@hotmail.com

antifascistisk-forum.dk

horsorod-stutthofforeningen.dk

INTRODUKTION TIL
ANTIFASCISTISK
FORUM

~

*Abonnement, send din adresse til mail@hybert.dk
overfør 600 kroner til konto: 5332 0244920
(folkepensionist og studerende: 300 kroner om året)*

Antifascistisk Forum udgives i samarbejde med Horsørød-Stutthof Foreningen. Det er en forening, der er stiftet af de overlevende kommunister fra Horsørødlejren og koncentrationslejren Stutthof.

Dette nummer introduceres med digtet Statsborgerskabsretsbevis af Mikas Lang. Vi anbefaler stærkt at læse forfatterens to digtsamlinger *Og spøgelse* (2021) og *Melanin* (2019), der handler om sorthed. Et par af artiklerne har vi illustreret med tegninger lavet af Asbjørn Skou, i de udvalgte værker møder vi et æstetisk udbrud af vrede rettet mod autoriteterne.

- s. 6. Den ulækre asiat er en farlig racistisk myte
Siden coronaepidemien brød ud, har vi set en dramatisk stigning i racistiske overfald rettet mod asiatiske minoritetspersoner. Det seneste år er der alene i USA blevet registreret 3.800 hadforbrydelser begået mod asiatiske minoriteter. I slutningen af marts angreb og dræbte en højreradikal 6 asiatiske kvinder i USA, og asiatiske communities kalder på aktivistisk solidaritet. Den antiasiatisk racisme ses også i Danmark – vi genudgiver derfor denne artikel fra sidste år. Den er skrevet af vores kammerater kort efter coronaepidemiens udbrud og blev bragt første gang på Eftertryk.
- s. 12. REDOX
Siden 2017 er den nazistiske gruppering Den Nordiske Modstandsbevægelse genopstået i Danmark, og de har siden da angrebet vores kammerater, hvad enten det er seksuelle minoritetspersoner, politiske kammerater eller jøder. I dette portræt undersøger Redox en af bevægelsens danske topnazisters fortid frem mod angrebene mod de jødiske kirkegårde i 2019 og igen i år under påsken.

- s. 24. Vikarer i staten under krisekapitalisme
Ikke alle har kunnet holde fri med coronakompensation eller haft muligheden for at arbejdet hjemme det sidste år. Flere og flere vikarer er blevet kastet rundt for at løse samfundskritiske erhverv. I dette bidrag møder vi en hverdag præget af konstant usikkerhed, dårlige arbejdsforhold og en spirende vrede mod staten, der driver rovdrift mod vores kammeraters arbejdskraft.
- s. 28. En flygtning krydser mit spor
Fra Aalborg har vi modtaget et vidnesbyrd om direkte solidaritet – vi glæder os ved at læse om, hvordan nære venskaber opstår, når vi står sammen og hjælper hinanden. Rundt om i landet ser vi flere og flere antifascistiske grupper, der er klar til at hjælpe vores kammerater, der sidder fanget i det racistiske asylsystem, hvad enten det er bag paragraffer eller pigtråd.
- s. 34. Optøjer som demokratisk ret
Der bliver snakket meget om ghettoerne, om utilpassede unge og voldsforherligende Instagram-rappere. I dette bidrag diskuterer en filosof fra Warszawa ghettoens musik, oprørets kultur og gadeoptøjer, ikke som en modsætning til det pæne borgerlige demokrati men som en fornuftig demokratisk rettighed.
- s. 42. Fangelejren Horslerød 1941-1943
Intet glemt, intet tilgivet. I år er det 80 siden, den danske stat brød grundloven og internerede kommunisterne. Det er en historie, de ikke fortæller os om i folkeskolen, det er en historie, vi ikke kan finde på deres museer, og det er en historie, vi ikke kan læse om i deres bøger. I denne fotoserie møder vi et par af de skæbner, staten ofrede og mærkede for altid.
- s. 60. Sabotagens genkomst
Vi står midt i en krise, kapitalismens økologiske krise. Vi må forsvare os mod den fossile kapitalismes angreb på vores jord, vores luft og vores kroppe. I denne artikel læser forfatteren en bog, der argumenterer for, at tiden er inde til direkte aktion, tiden er inde til at sabotere den fossile kapitalinfrastruktur.
- s. 66. Hvid hud, sort kul
Zetkin Kollektiver er en international gruppe, der med udgangspunkt i kritikken af den fossile kapitalisme viser, hvordan det er altafgørende, at vores klimabevægelser er antifascistiske og bekæmper racisme fra det yderste højre.
- s. 70. Breve
I dette nummer bringer vi tre breve, vi har modtaget fra Grækenland, København og Aalborg. Vi vil mødes, vi vil dele, og vi vil lære af vores kammerater – send redaktionen et brev eller en artikel. Fortæl os om, hvor du møder racisme i din hverdag, belær os om store antifascistiske strategier og politikker, eller del en historie om, hvordan du og dine kammerater organiserer jer antifascistisk.

OPTØJER
SOM
DEMOKRATISK RET

~
*Af Philip Højme, Filosof by day – Marwan connoisseur by night
med illustrationer af Ashjørn Skou*

Mixtape: MellemFingaMuzik, Højer Øye: *Os og dem*, Benny Jamz – *Brænd System*, Stepz, Benny Branco, Kimbo, Gilli & Benny Jamz – *De Skriger*, Marwan – *Det Os*, Keny Arkana – *La Rage*, Bugzy Malone – *Elite Sessions*, N.W.A. – *Fuck tha Police*, Marwan – *Sten i hans hånd*, Jamaika – *Ansvar*.

Mens jeg læser *Languages of the Unheard: Why militant protest is good for democracy*¹ (2013) af den canadiske filosof Stephen D'Arcy, hører jeg MellemFingaMuzik. På deres anden LP *Militant Mentalitet* optræder sangeren Højer Øye blandt andet i andet vers af »Os og dem«:

... *kun en fjend' og det' system, og det' system, vi prøver at afskaf' ... hent den benzin nu, systemet ska' brænd's op.*

Bogen beskriver hvordan de væbnede protester som fandt sted i Quebec under Oka krisen var hvad D'Arcy kalder *fornuftig militans*. Krisen, der også kaldes *forsvaret for Kanehsatá:ke*, var en væbnet konfrontation mellem en gruppe lokale mohikanere og den canadisk hær og det lokale politi. Kampene varede flere måneder fra den 11. juli 1990 til den 26. september samme år og kostede en person livet og sårede i omegnen af 100 mennesker.

Men er militans godt for demokratiet? Filosoffen Herbert Marcuse² har en gang argumenteret for at:

det er en »naturlig ret« for undertrykte minoriteter at bruge illegale metoder, hvis de legale har vist sig at være utilstrækkelige. Og til dette tilføjes hvis minoriteter benytter sig af vold i sådan en situation, kan det ikke siges, at de starter en ny volds-spiral, men i stedet at de forsøger at bryde en allerede eksisterende volds-spiral.

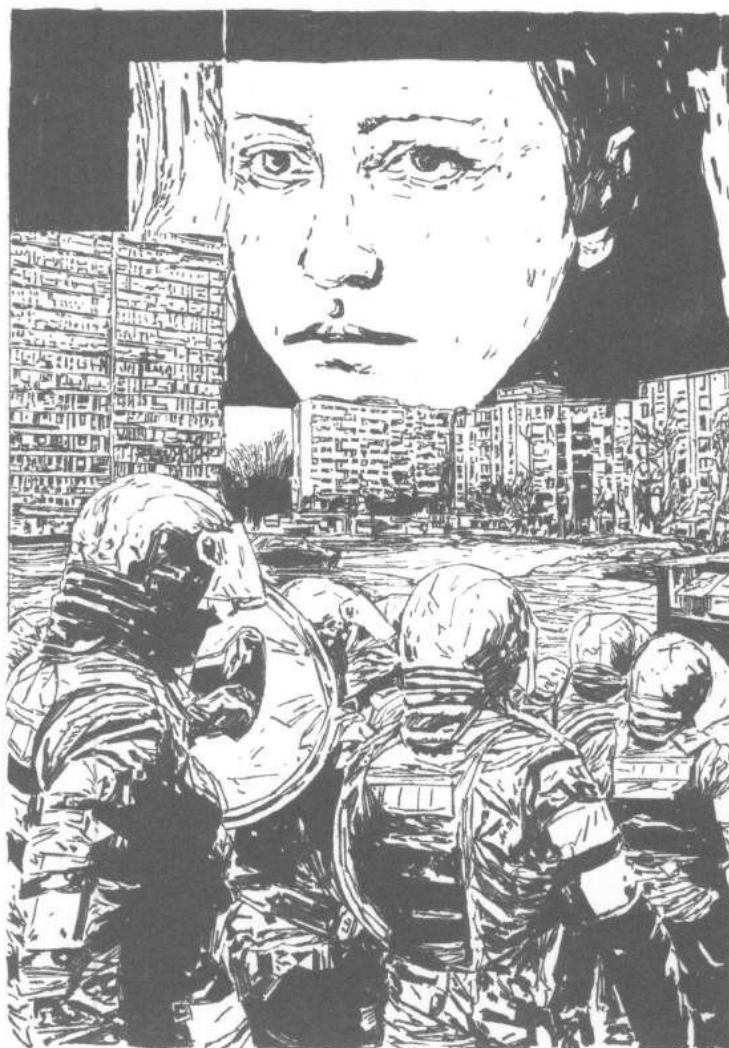
Her bliver D'Arcys teori interessant, fordi den viser optøjer i et mere nuanceret perspektiv, end det man præsenteres for i medierne. D'Arcy viser, hvordan Oka -krisen opfylder en række kriterier, som menes værende nødvendige for, at optøjer har karakter af at *være fornuftige*:

1. man havde allerede forsøgt at løse situationen gennem dialog,
2. de, som er mest berørt af situationen, er dem, som startede dialogen,

3. formålet med dialogen er at give den berørte gruppe mere autonomi, og sidst
4. at de, som greb til våben for at forsvare sig selv og deres land/område/kvarter, også er dem, som er direkte berørte af situationen.

Disse fire kendetegn tegner et billede af en modstand, som var både *afmålt*, *nærliggende for aktivisterne selv*, *fornuftig* og *hæderlig*. Når de legale aktioner er utilstrækkelige, åbnes der op for, at illegale aktioner bliver retfærdige, og D'Arcy mener, at mohikanernes griben til våben var i henhold med deres demokratiske ret. Helt præcist greb mohikanerne til våben for at stoppe politiets angreb på deres protester mod udvidelsen af en lokal golfbane! En udvidelse som ville strække sig ind over deres hellige gravpladser. Inden det kom til våben, havde gruppen blandt andet forsøgt at få beslutningen omstødt i det lokale byråd, uden held.

De forurettedes stemmer *Fornuftig militans* og *den naturlige ret til at benytte illegale metoder* er begreber, der giver mening at bruge, hvis vi vender blikket mod optøjer som Rodney King-opstanden i 1992, *Les émeutes de 2005 dans les banlieues françaises*, de danske forstads-optøjer i

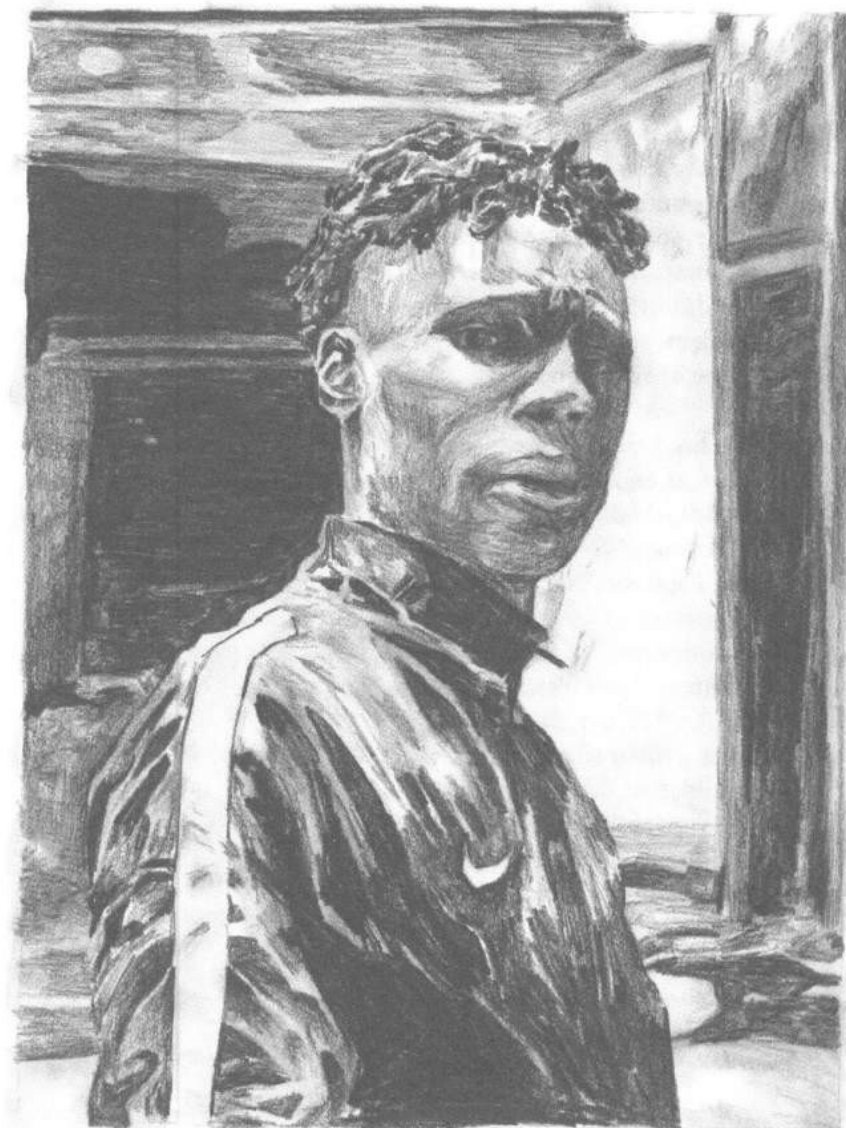
2008 eller de engelske optøjer i 2011 i forbindelse med politiets mord på Mark Duggan.

Der er flere stærke fællestræk mellem disse, for eksempel deres insisteren på en minoritets ret til at blive hørt og deres voldsparathed da alle andre muligheder synes udtømte. Det er som om, at minoriteterne i alle disse tilfælde skriger *fuck systemet*³ for at det omkringliggende samfund skal høre deres klagesang. De synger, så at sige, en jeremiade, som i de seneste år har opnået mere og mere folkelighed i form af 'trap', 'drill', 'grime', eller hvad man også på jysk kunne kalde 'ghædo'-musik.

Optøjer for
ghettoen

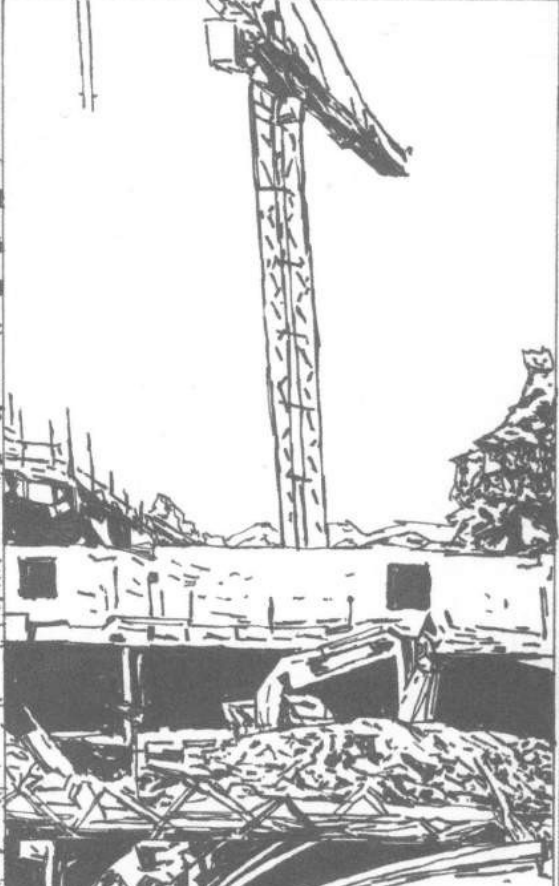
To år efter Oka-
krisen antændes
Los Angeles, da
de politibetjente,
som var tiltalt for
at have mishandlet
Rodney King, blev
frifundet. Optø-
jerne varede i fem
dage og kostede 63
mennesker livet.
Medierne beskri-
ver ofte optøjer
som disse fra et
distanceret syns-
punkt, og derfor
opfattes de af hr.
og fru Danmark
ofte som værende
en *overreaktion*,
selv hvis politiets
handlinger er et
eksempel på deci-
deret politibrutali-
tet. Optøjerne skal
dog ikke alene ses
som et svar på ét
bestemt eksempel
på politibrutalitet,
men som et ud-
tryk for en vrede,
opbygget over en
længere periode,
mod politiet i sær-
deleshed, og mod
samfundet gene-
relt.

...*Optøjerne
var rettet imod po-
litiet i Los Ange-
les, som over årtier*

havde udsat minoriteter for mishandlinger, angreb og ydmygelser, ikke exceptionelt eller i den ene sag med Rodney King, men konsekvent og rutinemæssigt.

Sådan en vrede går igen i optøjerne, som fandt sted i Frankrig (2005), Danmark (2008) og i England (2011). Fællestrækkene for alle disse optøjer er, at de startede på grund af en opbygget vrede imod samfundet, staten og i særdeleshed imod politiet. Optøjerne i Los Angeles startede på grund af en brutal anholdelse, optøjerne i både Frankrig og England begyndte efter politiets drab på henholdsvis to unge mænd af maghrebinsk herkomst i en fransk banlieues og en irsk-caribisk mand i en engelsk *council estate*. I

THE
LIBRARY

undersøgelsen af disse optøjer bemærker den østrigske sociolog Sutterlüty,⁴ at protesterne i begge tilfælde

...påberåbte sig et krav på lighed og lige behandling som (stats)borgere.

Dette konkluderes på baggrund af interviews, der beskriver, hvordan politiets dehumaniserende behandlinger af minoriteter havde stået på, længe før optøjerne startede. En af de britiske demonstranter beskriver, hvordan denne, som 13-årig blev stoppet af to betjente.

...En af dem sagde: Hvorfor spørger du ham ikke, hvor Saddam [Hussein] er ... personen fortsætter: Det er meningen, at de håndhæver loven. Jeg hader ikke politiet som institution, jeg hader betjentene på gaden. Jeg hader dem af hele mit hjerte...

I de franske optøjer så man også et fokus på sådanne manglende basale rettigheder. Rettigheder som demonstranterne følte sig nægtet, selvom de i mange tilfælde var franske statsborgere. Sloganet for disse optøjerne lød:

Frihed, lighed, broderskab... men ikke i ghettoen.

Nørrebro, 2008

Optøjerne tilbage i 2008, der startede på Nørrebro, spred-

te sig hastigt til ghettoområder i både Odense, Aarhus og Aalborg. Til forskel fra de tidligere beskrevne optøjer startede de danske optøjer ikke på grund af politibetjentenes racistiske mord, men på grund af opbygget vrede over Københavns politis virke i visitationszonerne i og omkring Nørrebro. Den danske sociolog Aydin Soei⁵ beskriver en specifik indberetning fra en af Københavns Kommunes socialrådgivere, som skrev til Københavns Politi:

...I er gået for langt med de her visitationszoner ... Der var kaos, og vi advarede om, at det her kunne udvikle sig i en farlig retning.

I takt med at politiet fik øgede muligheder for at oprette visitationszoner, spredte der sig i 2008 en utilfredshed blandt de borgere, der på baggrund af intet andet end deres bopæl, etniske herkomst, eller udseende konstant blev stoppet og visiteret af politiet. De begyndte at se, hvordan deres rettigheder blev tilsidesat, og hvordan de blev chikaneret af politiet, mens deres (ofte hvide) naboer kunne gå frit omkring. Soei citerer en nærbetjent for at have sagt:

Det var ikke selve kontrollerne, der var problemet. Det var måden, der blev talt til dem på og afklædningerne midt på gaden, der gjorde forskellen...

Det sidste er i øvrigt ikke tilladt ifølge politiloven, selvom det stadig ses praktiseret midt på Nørrebrogade og i Nørrebroparken blandt hvide kaffedrikkende mødre og deres

dertilhørende hvide barnevogns skubbende fædre som uførtrodt fortsætter deres *caffè latte-liv*, som om politiets chikane ikke fandt sted. Hæderlige personer bør kunne forstå de frustrationer, der opstår, når man til daglig konfronteres af politiets nedværdigende opførsel, om man så bor på Nørrebro, Trillegården, i franske *banlieues*, engelsk *council estates* eller i en amerikansk *ghetto*.⁶

Gadens kultur

Siden optøjerne i 2008 har ghettoen gjort sit indtog i den danske (musik-)bevidsthed. Sangere som Højer Øye, Jamaika, Marwan og så videre har gjort det populært at være *gade*, og har derigennem givet en stemme til en verden, som de færreste (af de førnævnte kaffedrikkere) kender til, eller som de bevidst vender det blinde øje til. Denne musikgenre har pludselig slået igennem med en sådan intensitet at vi nu møder den i radioen, på festivaler og til de store award-shows. Tekster som denne af Marwan⁷ bliver spillet på P3 mens du får en nyoplukket bajer i Latinerkvarteret:

...Dannebrog – vi flager sort. Uden om systemet – fuld support

Vi må forstå dette som en lyrisk voldshandling mod fællesskabet. Musikken fortæller om en virkelighed, som er i modsætning til det danske samfund. *Jolly Roger*, det sorte flag – anarkiet – påberåbes som et symbol på at man står udenfor, at man nægter at lade sig integrere, (som det så smukt siges i en af Erik Clausens film, hvis navn jeg ikke husker:

...De har store problemer med integrationen, de indvandrere, han vil sku da ikke integreres, det kunne da aldrig falde ham ind. Det vil jeg sku da heller ikke. Er du overhovedet klar over, hvad det ord betyder? ...Det betyder, vi skal blive ligesom dig, det er sku da ikke noget at bruge energi på.

Ved at spille på samfundets stereotyper er denne musikgenre et åbent oprør imod den politiske forestilling om at, integration kommer før gensidig respekt, at det er os (danskere) før jer (fremmede).

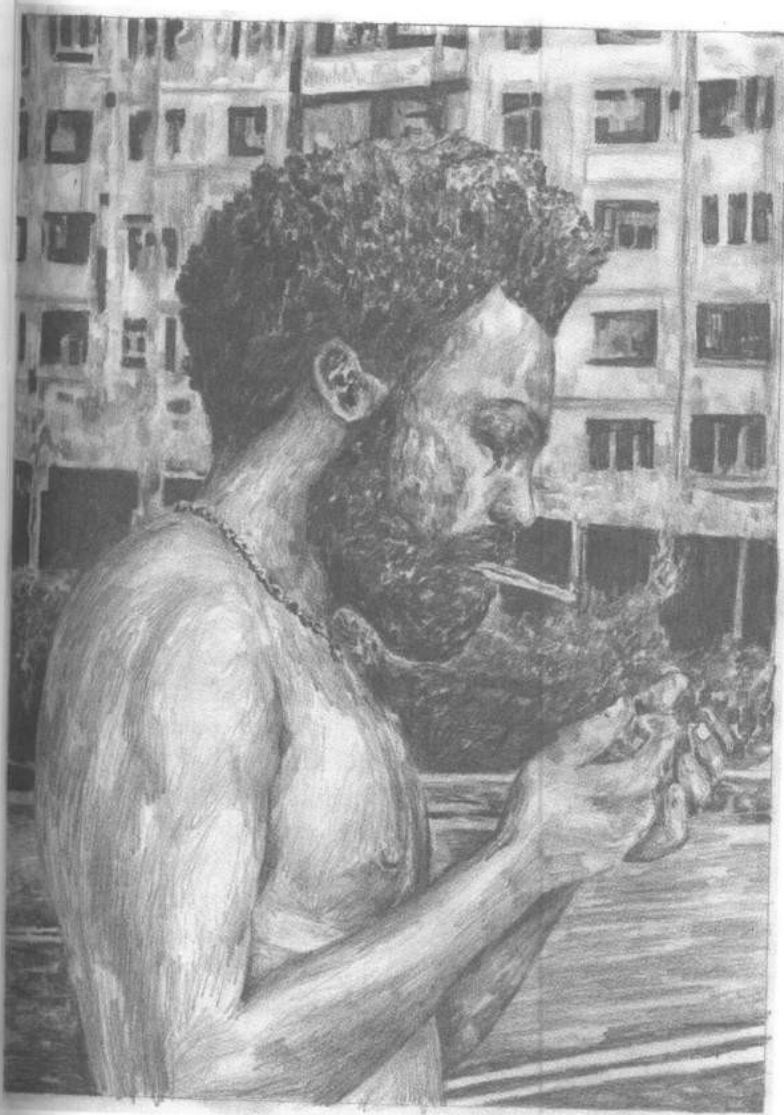
Derfor er den kritik, som fremføres mod denne genre, at den er *voldsforherligende* og *portrætterer kriminelle i et positivt lys*, både en banal og naiv analyse, som helt glemmer, at det er samfundet, der har bandlyst disse grupper fra *det gode selskab*.

Ligesom det er tilfældet i D'Arcys argument imod en kritik af optøjer som stempler dem som udemokratiske, således er der også forkert at stemple denne musik alene som voldsforherligende. Der er mere gemt under overfladen end som så. Et eksempel på dette kunne være, når Jamaika, der for tiden igen er fængslet, synger:

...Jeg ta'r ansvar, hvis de siger at det' min skyld, men jeg prøver bare, at få min pengepung fyldt...

Her ser vi, hvordan både kunstneren og personen Jamaika,⁸ ligesom de unge fra Blågårds Plads i 2008, ved, at deres konfrontation med samfundet bunder i et behov for gensidig anerkendelse. En anerkendelse som kun opnås gennem en konfrontation med samfundet, fordi samfundet *partout* nægter at acceptere dem. Samfundet skal tvinges, som det tvinger dem, til at tage deres klagesange seriøst.

Mens minoriteten er sig denne sandhed bevidst, er samfundet derimod fanget af sit eget behov for at spejle sig i den fremmede som værende det, som samfundet ikke kan tolerere. Derfor kan samfundet, i dets nuværende form, aldrig være grobund for den sociale inklusion, som både sangene og demonstranterne søger. Både sangene og demonstranterne er i konflikt med et samfund, som forsøger at afvæbne dem ved

Noter:

- 1) oversat: De uhortes sprog: *Hvorfor militante protester er godt for demokratiet*
- 2) »Repressive Tolerance« (1965)
- 3) f.eks.: Stepz, Benny Branco, Kimbo, Gilli & Benny Jamz »De Skriger« (2012)
- 4) »The Hidden Morale of the 2005 French and 2011 English Riots« (2014)
- 5) *Vrede Unge Mænd* (2011)
- 6) Keny Arkana: »La Rage« (2006), Bugzy Malone »Elite Sessions« (2014), og N.W.A. »Fuck tha Police« (1988)
- 7) Marwan: »Sten i hans hånd« (2007)
- 8) Jamaika: »Ansvare« (2017)

enten at gøre dem tamme eller ved at udstøde dem. Og netop derfor kan det være legitimt at tage *en sten i sin hånd*.